

РЕШЕНИЕ

№ 23759

гр. София, 10.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 24.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3594** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 във вр. с чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от Д.(фамилно име)Х. (собствено име), [дата на раждане] в [населено място], обл. М., Т., гражданин на Т., етническа принадлежност: кюрд, вероизповедание: мюсюлманин-шафии, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН] чрез адв.Т.И. от САК, срещу Решение № УП-ОК 3/17.03.2025г. на Интервюиращ орган в РПЦ С. при Държавната агенция за бежанците при МС .В жалбата се твърди,че решението, с което се отказва предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, е незаконосъобразно поради съществено нарушение на административно-производствените правила и материално-правните разпоредби.Обжалваният административен акт бил постановен в нарушение на чл.8 и чл.9 от ЗУБ, тъй като административният орган игнорирал факта, че причините да напусне страната си били свързани с наличието на заплаха за живота и сигурността.Жалбоподателят бил заявил пред ДАБ подробно своята история и същата била възприета правилно. Решаващият орган обаче неправилно приел, че спрямо него не били налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.Същият заявил е опасения, които са сред основанията за предоставяне на международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ във вр. с чл. 9, ал. 2, т. 3 ЗУБ,като е декларирал страх от насилие или убийство от страна на недържавен субект на преследване заради вражди от племенен характер.Това следвало да се обсъжда в производство по общия ред,а не по реда по които било проведено настоящето.Не били изложени мотиви защо се приема, че се позовава на обстоятелства извън предмета на закона или че не посочва причини за основателно опасение за преследване.Липсата на мотиви в тази част била съществено процесуално нарушение, тъй като не се посочвали фактическите основания

за правните изводи на органа.Изложени били формално и бланкетно определени факти и обстоятелства. Молбата за закрила не била явно неоснователна и не били налице основанията по чл.13, ал.1, т.1 от ЗУБ.Твърди се,че в оспореното Решение №УП-ОК3/17.03.2025г. относно предпоставките за хуманитарен статут са максимално общи,бланкетни, стандартизирани, в нарушение на изискването по чл.75, ал.2, б.„а“ ЗУБ и чл. 10, ал.3, б.„а“ от Директива 2013/32/ЕС за индивидуално разглеждане на молбата за международна закрила във всичките ѝ части и във връзка с всички относими факти, свързани с личното положение на кандидата.Иска да бъде отменено обжалваното решение и преписката да бъде върната на административния орган с указания молбата да бъде разгледана по общия ред.

В съдебно заседание жалбоподателят,редовно призован,не се явява,представява се от адв.И. от САК.

Ответникът интервюиращ орган на ДАБ при МС,редовно уведомен,не се явява,представява се от юрк.П..Изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокурора дава становище за неоснователност на жалбата.

АССГ,като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано по молба вх. ПМЗ-ОК-676 от 26.02.2025 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. О. купел" от Д. (фамилно име) Х. (собствено име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. М., Т., гражданин на Т.,етническа принадлежност:кюрд, вероизповедание:мюсюлманин-шафии,семеино положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН].Личните му данни са установени въз основа на представена лична карта, издадена от Т..

На жалбоподателя е връчена информация за задълженията на чужденците,подали молба за международна закрила и настанени в центрове на ДАБ.

На 10.03.2025г. с кандидата било проведено интервю, за което е съставен представения по делото протокол – жалбоподателят Д. Х. заявява, че в Т. е живял само в [населено място], където към момента се намират неговите родители и братята му, които не срещат проблеми от какъвто и да е характер.Съобщава, че е учил до 12 клас и е завършил средно образование.Твърди, че след като е взел шофьорска книжка е поработил за кратко като шофьор на Т.,но поради дългогодишна семейна вражда е трябвало да прекъсне.Посочва,че враждата е с роднини от неговото село и е започнала още от времето на прадядо му и е свързана със земя,която роднините му искат да имат,а не им се полага.Твърди,че при кюрдите е традиция при такава вражда да се набележи едно момче от вражеското семейство и да се преследва само него.Изтъква,че в неговия случай това е той, и в момента той е нещо като глава на своето семейство, поел е грижите за парите, материалните блага и земите.Обяснява, че тази отговорност му е предадена от баща му и заради враждата хора от другото семейство са обрили магазина му, стреляли са по него и са били причина той да катастрофира.Допълва, че стрелбата по него е била преди две години,когато се е опитал да се установи в [населено място],в началото на 2024г. е бил разбит магазина и офисът му,а два- три месеца преди пристигането му в страната ни се е случила катастрофата.В хода на интервюто турският гражданин обяснява,че не е търсил съдействие от властите,тъй като тамошните институции не се намесвали в семейни проблеми.Добавя,че не желае да се връща в Т., тъй като се

страхува да не бъде убит и иска да остане в страната ни, да печели пари и да си създаде бъдеще в България. Чуждият гражданин заявява, че не е имал лични проблеми свързани с етническата и религиозната си принадлежност. Твърди, че не е бил арестуван, съден или осъждан. От анализа на информацията за страната му на произход и неговите изявления става ясно, че той не е имал проблеми с официалните власти в страната си. Кандидатът изрично заявява, че не е бил политически ангажиран и не е бил член на въоръжена групировка.

С Решение №УП-ОКЗ/17.03.2025г. на Интервюиращ орган на основание чл.70, ал.1 във вр. чл.13, ал.1, т.1 - 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата от Р.България за предоставяне на международна закрила, като същото е съобщено на жалбоподателя на 26.03.2025г. и той бил запознат със съдържанието му на език, разбираем за него.

Жалбата срещу решението е подадена в деловодството на АССГ на 31.03.2025г.

Представена е Справка №МД-02-338/20.06.25г. на Дирекция Международна дейност при ДАБ относно общото положение в Р.Т..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя, а жалбата е подадена в определения от закона 7-дневен срок, поради което е допустима като подадена в срока по чл.84, ал.2 от ЗУБ. Изхожда от активно легитимирана страна, отправена е до местно компетентния административен съд, и е срещу годен за съдебен контрол административен акт. Не са налице основания по чл.159 от АПК.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган на длъжност мл.експерт, определен със Заповед №РД05-298/13.04.2022г. на Председателя на ДАБ на основание чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ за интервюиращ орган./л.31/

Процесният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, тъй като се мотивира с посочване, както на конкретни факти, на които се издава, така и има съответна правна обосновка. Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и особено такива, които да водят до нарушение на правото на защита на жалбоподателя. АА е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в особеното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила чужденец./л.21/

Оспореното решение е издадено в ускорена процедура в производството по реда на Глава VI, Раздел II. Съгласно чл.68, ал.1, т.1 от ЗУБ производството се образува с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила. В хода на производството пред решаващия орган при ДАБ с чужденеца е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

В случая административният орган е изискал писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила/л.45/, не е приложено, като жалбоподателят е настанен в помещение от затворен тип с решение от 26.02.2025г. на

председателят на ДАБ.Липсата на подобно становище не обосновава незаконосъобразност на оспореното решение, доколкото то е постановено по реда на чл.70, ал.1 от ЗУБ - в ускорена процедура в производството по общия ред, а в този случай съгласно разпоредбата на чл.58, ал.9, изр.2 от ЗУБ такова становище не се изисква.

Поради това съдът счита, че не са налице основанията по чл.146, т.1-3 от АПК.

Оспореното решение съдът намира и за съответно на материалния закон.

Причините, които българският законодател установява, като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, се сочат в чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, видно от протокола от проведеното интервю по реда на чл.63а от ЗУБ, жалбоподателят заявява,като причина за напускане на Р.Т. спор за земя наследена от прадядо му между две фамилии в селото което живеел.Бежанската история е обвързана с това обстоятелство,като се твърди,че има осъществяване на „преследване“ на различни места в Р. Т. от неизвестни лица.Жалбоподателят не твърди,че е бил принуден да напусне страната, а го е направил доброволно и по своя инициатива.Според съда така изнесените по време на интервюто от чужденеца факти правилно се интерпретират от органа постановил решението , като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсещият закрила на основание на неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група има осъществено преследване, нито че е налице риск от бъдещо такова, поради което и същият основателно да се страхува от това.Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсещият закрила поради причините, които се релевират в закона.Статутът на лицето следва да се определя не просто от субективните възприятия, но и последното следва да е породено от обективна ситуация,каквато не е била установена от административния орган.Установените с интервюто факти са правилно интерпретирани,като е обсъдено доброволното напускането на държавата по произход.Като е обсъдена детайлно от интервюиращият орган представената бежанска история, то може да се направи защитен извод, че молителят не е бил принуден да напусне родината си, а го е направил сам доброволно и по собствено желание.В изложената бежанска история и при обсъждане причините за напускане на Р.Т. следва да се има предвид и установеното незаконно влизане на територията на Република България същият е задържан и образувано наказателно производство за незаконно преминаване на границата на Р.България.В настоящото производство не се установява причините за напускане да попадат в обсега на изброените в определението за понятието бежанец, нито може да бъде направен извод, че чужденецът се нуждае от закрила. Липсата на каквито и да е конкретни данни за проявено преследване спрямо търсещия закрила или опасността от бъдещо такова са решаващи при крайния извод в обжалваното решение.В този смисъл правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорваният напуска страната си

по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантни за настоящото производство, нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Съдът счита, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че причините за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ. Реално в историята си чужденецът не навежда никакви твърдения за конкретни репресии, предприети спрямо него или близки членове на семейството му, които да се дължат на някоя от причините, посочени в разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ, което и обуславя извода, че решението на ответника да отхвърли молбата като неоснователна е изцяло правилно.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на Интервюиращия орган за неоснователност на молбата и за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл.9, ал.1, т.1-2 от ЗУБ. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В разглеждания случай от бежанската история става ясно, че чужденецът нито е арестуван, нито е осъждан в държавата си по произход, нито сочи проблеми с властите, полиция и армия или други организации. Обстоятелството, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ – наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че това не е налично по отношение на жалбоподателя. Посочената разпоредба е в синхрон с чл.15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело №С-465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл.15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В настоящия случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава изцяло на факти, които се съдържат в представените справки от ДАБ. На основание чл.21, т.8 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща

географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Така представената справка относно Р.Т. е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален писмен документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства.

По делото липсват данни ситуацията в Р.Т. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и за повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на държавата, както и живота и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия. Не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Т., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл.15, б.„в“ от Директива 2004/83 ЕО (отм.). На територията на страната не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обоснове извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на афганистанския гражданин по реда на чл.9 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, посочени в чл.9, ал.6 и ал.8 от ЗУБ, за да се приеме извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните за неговата решаваща роля факти, а именно: извършва проверка доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни, обсъжда актуалната обстановка в страната по произход – Р.Т., като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на интервюиращия орган. Изводът, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл.9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни. Чуждият гражданин не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона. Анализът на заявените обстоятелства показва, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи международна закрила, не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ, а се касае за причини от личен и криминален характер, които могат да бъдат решени от властите в Р.Т., но видно от интервюто молителят не се е обръщал към официалните власти за защита и съдействие в Р. Т. Също желанието му да се установи в България и да има по-добро бъдеще, се оценява като чисто икономическо съображение и също попада извън обхвата на ЗУБ.

Следва да се добави, че съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации, мигрантът е лице, което по причини, различни в изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер, както в случая се установява, че това е направено от жалбоподателя. Последният е мигрант, а не бежанец. В конкретния

случай с твърденията си молителят цели получаването на международна закрила по лични причини, а не – поради наличието на някоя от предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Настоящият състав счита, че оспореното решение не страда от порок, налагащ отмяната му по смисъла на чл.146 от АПК и затова следва да се потвърди.Подадената против решението жалба се явява неоснователна.

Мотивиран така, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Д. Х.**, [дата на раждане] в [населено място], обл. М.,Т.,гражданин на Т.,етническа принадлежност: кюрд, вероизповедание: мюсюлманин-шафии, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение №УП-ОК 3/17.03.2025г. на Интервюиращ орган при (РПЦ - [населено място]) при Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението не подлежи на обжалване.

съдия: